

[Finansministeren.]

under fuld beskæftigelse og fortsat fremgang i produktion og levestandard. Denne opgave er ikke let; men den er ikke uløselig, når den rette vilje er til stede.

Ja, vi trænger til en skattepause. Regeringen har nøje gennemgået alle statsudgifterne for det kommende finansår. En meget stram linje er blevet lagt — nogle vil sikkert mene for stram en linje — men dette har været og er nødvendigt, hvis ikke skatterne skulle stige endnu mere. Og dette budget vil blive holdt. Der vil ikke blive tilladt yderligere stigninger, som ikke kan holdes inden for budgettet, eller foreslået yderligere skatter for tiden indtil det finansår, der begynder den 1. april 1967.

Hvis denne pause så bruges til en virkelig tilbundsgående drøftelse og vedtagelse af en skattereform, da tror jeg også, vi kan sige, at de penge, som regeringen nu stiller forslag om, er givet godt ud.

Med disse ord skal jeg anbefale de fremsatte lovforslag til hurtig og velvillig behandling af det høje ting.

Formanden: Ligeledes uden for dagsordenen giver jeg dernæst ordet til den højtærede socialminister, for at han kan give tinget den i går anmeldte redegørelse.

Socialministeren (Bundvad): Jeg skal herved tillade mig, bl. a. efter ønske fra finansudvalget, at redegøre for baggrunden for socialministeriets budget, således som det fremtræder i det foreliggende forslag til finanslov for finansåret 1966-67, hvortil jeg henviser vedrørende enkeltheder.

De for socialministeriets område budgetterede udgifter udgør langt den største enkeltpost på finanslovforslaget, nemlig godt 4,5 milliarder kr. eller — efter fradrag af indtægter — ca. 3,7 milliarder kr.

Jeg ved, at man skal være varsom med at lægge alt for megen betydning i et enkelt tal, men jeg tror nok, jeg tør sige, at den store post, der er opført under § 15 A. indicerer, at de sociale formål ikke er blevet glemt under de senere års velstandsstigning.

Jeg skal i det følgende nærmere redegøre for, hvad disse store beløb agtes anvendt til, og jeg vil først omtale udgifterne for pensionsområdet, d. v. s. til folkepension, invalidepension og enkepension.

Udgifterne til disse formål udgør en meget stor andel af socialministeriets samlede budget, nemlig i alt 3,3 milliarder kr. eller ca. 72 pct. I alt vil kommunerne og staten bruge ca. 3,9 milliarder kr. til pensionsordningerne, og det kan måske være af interesse, at jeg oplyser, at de tilsvarende tal f. eks. for 10 år siden var ca. 1 milliard kr. Denne kraftige stigning er først og fremmest sket på folkepensionsområdet, der lovgivningsmæssigt er blevet kraftigt udbygget, f. eks. ved overgangen fra aldersrente til folkepension, ved ophævelse af zonegrænserne og ved den begyndende indførelse af fuld folkepension til alle uanset anden indtægt og samtidig hermed pensions-tillægget. Også reguleringerne har spillet en væsentlig rolle, og herved må man ikke alene tænke på pristalsvirkningen, men også på ændringerne efter lønbevægelserne specielt i de senere år.

Løvændringerne og det stigende befolkningstal har på de sidste 10 år øget antallet af folkepensionister fra 300.000 til 400.000; hertil kommer 100.000, som modtager mindstebeløbet. Det beløb, der i alt vil blive udbetalt til folkepensionisterne, er i 1966-67 anslået til ca. 2,8 milliarder kr. I de kommende år må der forventes væsentlig stigning i udgiften. En udgiftsstigning vil indtræde, allerede fordi antallet af personer i de ældre aldersklasser vokser med 2-3 pct. om året, og fordi pensionerne reguleres efter pristallet, som forventes justeret i overensstemmelse med de lønforbedringer, der opnås på arbejdsmarkedet. Ikke mindst vil dog den gradvise indførelse af fuld folkepension og af pensionstillægget til de dårligst stillede pensionister medføre store udgifter i de kommende år.

Også til invalidepensionen må der forventes en stærk stigning i udgiften. På samme måde som for folkepensionen spiller her det voksende antal pensionister, pristalsregulering, lønreguleringen m. v. ind. En stigning må dog navnlig ventes som følge af den i år af folketinget vedtagne nye invalidepensionslov. Denne vil i 1967-68 yderligere øge statens udgifter med godt 100 mill. kr., således at totaludgiften til invalidepension runder milliardten.

Den nye pensionsordning betyder en forhøjelse af pensionsniveauet, navnlig for de sværest invaliderede. Jeg kan i denne for-

[Socialministeren.]

bindelse oplyse, at det skønsmæssigt kan anslås, at ca. 35.000 af de nuværende ca. 100.000 invalidepensionister vil blive berettiget til højeste pensionsstørrelse, der svarer til det dobbelte af folkepensionen.

Inden jeg forlader det egentlige pensionsområde, vil jeg nævne, at spørgsmålet om pensionsniveauets højde i de kommende år vil blive drøftet ud fra det helt nye perspektiv, der ligger i tillægspensionstanken. Som bekendt arbejdes der i øjeblikket med dette spørgsmål i et udvalg. Der kan ikke være tvivl om betydningen af, at folkepensionen udbygges med en almindelig tillægspension på en sådan måde, at den samlede pensionsindtægt for den enkelte kommer til at stå i et passende forhold til hans tidligere indtægtsniveau. Løsningen af dette spørgsmål vil indebære en af de betydeligste landvindinger inden for det sociale område i vor tid.

Den største del af de udgifter, der på finanslovsforslaget fremtræder som udgifter til invalidepension og til folkepension, vedrører udbetalingen af kontant pension til de enkelte. En ikke uvæsentlig del af udgifterne vedrører imidlertid afhjælpning af behov, som ikke dækkes ved kontante udbetalinger. Disse behov vedrører pensionisternes daglige tilværelse og deres boligforhold. Den såkaldte hjemmehjælp har navnlig det sigte at gøre det muligt for pensionisterne at blive i deres eget hjem længst muligt, og det er jo et ønske hos de fleste ældre. Hjemmehjælpsordningen har gennem nogle år udviklet sig stærkt mange steder, og som en naturlig følge heraf er der ved omsorgsloven af 1964 fastsat, dels at udgifter til dette formål kan afholdes uden begrænsning, dels at alle kommuner skal have en hjemmehjælpsordning fra 1. april 1968. Landets kommuner har set betydningen af at kunne tilbyde denne tjenesteydelse til de ældre og har mærket, at hjemmehjælpen ikke blot er en praktisk hjælp, men også er med til at løse et kontaktnødvendigt behov, som de fleste ældre har.

Som noget nyt blev der ved omsorgsloven indført en bestemmelse om, at kommunerne kan afholde udgifter til egentligt omsorgsarbejde, der dækker et behov hos pensionister, der bor i deres egne hjem. Den refusion, som staten byder de kommuner, der

iværksætter sådanne ting som hjemmebesøg, klubarbejde, undervisning og underholdning, er begrænset, idet der foreløbig afsættes 1 mill. kr. årligt til formålet.

Ordningen har kun været gældende fra 1. april sidste år, og endnu har man ikke tilstrækkelige erfaringer om størrelsen af behovet. Det er dog mit indtryk, at kommunerne i stigende grad ser nødvendigheden af at sætte omsorgsarbejde i gang og støtte det udmærkede og rosværdige arbejde, som private organisationer og kredse udfører.

Trods alt hvad der gøres for de pensionister, der ikke bor på alderdoms- og plejehjem, er behovet for pladser på sådanne hjem stadig kraftigt stigende. I løbet af ganske få år er der opstået så stor interesse for at bygge nye hjem, at det ikke har været muligt at lade alt byggearbejdet sætte i gang samtidig. Der må jo tages hensyn til behovet for andet byggeri, herunder også andet socialt byggeri. I dag er situationen den, at vi regner med i løbet af vinteren 1965-66 at sætte byggeri i gang for ca. 60 mill. kr., svarende til ca. 1.000 pladser, og det er planen gradvis at sætte kvotaen op. Jeg kan i øvrigt oplyse, at et udvalg arbejder med typisering af plejehjemsbyggeri.

Karakteren af de sociale udgifter ændres med udviklingen i samfundet. Det viser sig på et område som husmoderafløsningen. Ikke blot de ældre kan få hjælp i deres hjem, også yngre kan få denne hjælp, således navnlig familier med børn. Bestemmelserne om husmoderafløsning bruges i stadig stigende grad, men der er også her tale om en hjælp, som er værdifuld for hjemmene i forhold til den udgift, den medfører.

Om de sociale forsikringsordninger, sygeforsikringen og ulykkesforsikringen, skal jeg ikke sige meget, da disse områder — det gælder navnlig ulykkesforsikringen — i væsentlig grad hviler på egne eller arbejdsgivernes bidrag. Kun skal jeg konstatere, at der også her er gennemført forbedringer, der medfører stigende udgifter.

Blandt de øvrige udgiftskonti inden for det sociale område kan der være grund til at hæfte sig ved en, der viser større stigning end den almindelige udgiftsstigning, nemlig kontoen for refusioner vedrørende børne-

[Socialministeren.]

bidrag. Må jeg føje til, at en ny lov om børnetilskud og andre familiedydelser må påregnes at medføre udgiftsstigninger.

Mens således nogle udgifter stiger, er der inden for andre områder udgifter, som får mindre betydning. Det gælder f. eks. udgifterne til almindelig offentlig hjælp efter forsorgsloven. Stilstanden på dette område skyldes en række forhold, som der er grund til at glæde sig over. For det første, at beskæftigelsen nu i en række år har været meget høj og for det andet, at der har været en udvikling i den lovgivning, som giver ret til faste tabelmæssigt udregnede ydelser i en række tilfælde, hvor en person har behov for samfundets hjælp. En tredje årsag er, at en del handicappede nu hjælpes ved foranstaltninger i henhold til revalideringslovgivningen, således at mange, der før ikke havde mulighed for at skaffe sig en arbejdsindtægt, bliver i stand til at udføre almindeligt lønnet arbejde.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger om særfor sorgen, der som bekendt omfatter forsorgen for åndssvage, epileptikere, blinde, taleledende, vanføre, døve og tunghøre. Den del af befolkningen, som lider af så svære handicap, at de har behov for hjælp efter særfor sorgebestemmelserne, er talmæssigt en lille gruppe; man savner mere præcise oplysninger, men man tør nok regne med, at omkring 1 pct. af befolkningen kan diagnosticeres som åndssvage. De andre særfor sorgegrupper er endnu mindre. Ikke alle disse handicappede får hjælp efter særfor sorgebestemmelserne. En stor del lettere åndssvage klarer sig mere eller mindre godt gennem livet på egen hånd, og andre handicappede skaber sig en tilværelse på grundlag af invalidepensionen.

Statens åndssvagefor sorg er i forbindelse med ca. 25.000 intelligenshandicappede. De er fordelt med omkring 10.000 på forsorgens interne institutioner og ca. 5.000 på forsorgens eksterne institutioner, d. v. s. skoler, børnehaver, værksteder m. v.; de resterende omkring 10.000 er i familiepleje.

Jeg skal ikke trætte med tal fra de andre særfor sorgeområder, men skal derom tillade mig at henvise til anmærkningerne til finanslovsfor slaget.

Derimod vil jeg gerne opholde mig lidt ved målsætningen for det arbejde, der gøres inden for hele særfor sorgeområdet. Man stræber imod at normalisere de handicappedes tilværelse i alle led. Dette indebærer som hidtil, at særfor sorgeinstitutionerne må kunne gøre en optimal indsats med tekniske hjælpemidler og med pædagogisk påvirkning, således at de handicappede på institutionerne opnår færdighed og en livsform, der kan sammenlignes med den øvrige befolknings.

Forsorgen må imidlertid også knyttes til samfundslivets almindelige institutioner på en sådan måde, at de handicappede så vidt muligt kan føle sig som led i det almindelige samfundsliv. Som eksempler herpå kan jeg nævne støtten til blinde børn og unge, der følger undervisningen i folkeskolen og den høje almenskole. Endvidere kan jeg nævne åndssvagefor sorgens pensionater, hvor udearbejdende elever bor under hyggelige former i små hjem, hvis ledere kan yde den bistand, som er nødvendig for, at intelligenshandicappede kan klare de forskellige problemer, som rejser sig uden for det beskyttede miljø eller den beskyttende institution.

Vi skal langt videre ad disse veje. Vi vil gøre særfor sorgeinstitutionerne til gode støtteorganer for den integrering i det almindelige samfundsliv, som udviklingen i dag har givet os mulighed for. Herved må vi selvfølgelig ikke forsømme den egentlige institutionsfor sorg, som også i lang tid fremover vil være samfundets eneste mulige tilbud til de meget stærkt handicappede.

På lidt kortere sigt er vi imidlertid hæmmet af de herskende økonomiske forhold, men det glæder mig, at særfor sorgeområdet er et af de områder, hvor finanslovsfor slaget rummer mulighed for aktivitetsudvidelse — i alt 29 mill. kr., når pris- og lønstigninger fradrages. Desværre — kunne jeg fristes til at sige — er der på forhånd disponeret over i hvert fald 22 mill. kr. af de 29 mill. kr. til ibrugtagning af nye institutioner, hvis oprettelse allerede tidligere er besluttet ved lov eller med finansudvalgets tiltræden. Beslutninger om egentlig ny aktivitet vil altså kun kunne træffes inden for højt regnet 7 mill. kr. Disse 7 mill. kr. skal ifølge finanslovsfor slaget i det væsentlige

[Socialministeren.]

bruges til igangsættelse af en del mindre institutioner inden for åndssvageforsorgen og til støtteforanstaltninger for blinde skoleelever.

Af særfor sorgens anlæg sbudget fremgår det, at der på finanslovsforslaget er optaget ca. 53 mill. kr. til byggeformål. Det må her fremhæves, at analyser, der er foretaget inden for statens åndssvageforsorg, synes at pege på, at der kun er et mindre behov for at forøge det nuværende antal indlæggelser på interne institutioner. Imidlertid er de bestående institutioner, som flere medlemmer af det høje ting under besøg har kunnet konstatere, stærkt overbelagte. Samtidig er standarden utidssvarende i en sådan grad, at man må regne med udskiftning af mindst to tredjedele af de eksisterende pladser med nye eller moderniserede pladser. Hertil kommer behov for nyetablering af en række pladser på eksterne institutioner, d. v. s. på skoler, børnehaver, værksteder m. v.

Inden for døveforsorgen er der i øjeblikket behov for en ny stor statsskole til omkring 10 mill. kr., og vanføreforsorgen planlægger et nyt fysiurgisk hospital i Jylland og en tidssvarende håndværkerskole i København. Også for de andre særfor sorsgrupper er der betydelige behov for nyinvesteringer i de allernærmeste år. Blindeforsorgen er allerede i gang med et nyt institut i København til op imod 20 mill. kr., men denne forsorg er så langt bagefter på en række områder, at der må afsættes andre store beløb til investeringer på dette felt.

Alt i alt må det samlede behov for nye særfor sorgsinstitutioner siges at være stort. Den tilbageholdende politik, der for tiden må føres, hindrer imidlertid, at der på finansloven for næste år afsættes tilstrækkelige midler til en større sanerende indsats på dette område, men det er regeringens agt at lade området få en voksende andel af statens midler i de kommende år.

Jeg skal herefter vende mig til revalideringsarbejdet med nogle bemærkninger på baggrund af erfaringerne i tiden, siden vi fik revalideringsloven i 1960. Formålet med al revalidering er at normalisere tilværelsen for de handicappede; målsætningen er således i princippet den samme som inden for hele særfor sorgsområdet. Gennem

de muligheder, som revalideringsloven har givet os, forsøger vi at hjælpe de handicappede til at opnå eller til at vende tilbage til produktivt arbejde efter uddannelse, oplæring eller optræning.

Denne uddannelse eller optræning bør i videst muligt omfang finde sted på de sædvanlige uddannelsesinstitutioner og på de almindelige arbejdspladser i det private erhvervsliv, eventuelt med økonomisk, pædagogisk eller anden bistand fra revalideringsmyndighederne. Hvor denne mulighed imidlertid ikke er til stede, bliver der brug for særlige revalideringsinstitutioner. Der er hidtil godkendt institutioner af denne art med tilsammen 1.350 pladser. Jeg tror, jeg kan sige, at vi i dag er nået så langt, at vi i det store og hele nogenlunde har dækket det nuværende behov for optræningspladser de fleste steder i landet. Den gunstige beskæftigelsessituation har her spillet ind, idet den har medført, at det har været muligt at iværkætte optræning og oplæring på det almindelige arbejdsmarked i noget videre omfang, end der var regnet med, da vi fik revalideringsloven. Til gengæld har de revaliderer, der har måttet henvises til særlige revalideringsinstitutioner, haft ganske særlig store oplærings- og optræningsvanskeligheder.

Spørgsmålet om det til enhver tid nødvendige antal pladser og dermed også den nærmere tilrettelæggelse af arbejdet på revalideringsinstitutionerne hænger derfor sammen med den almindelige beskæftigelsessituation.

I de senere år har revalideringscentrene nogenlunde konstant modtaget 10.000-11.000 henvendelser om bistand pr. år. Det antal revaliderer, som efter endt uddannelse, oplæring eller optræning har kunnet opnå normalt arbejde, har været stadig stigende. Lad mig blot nævne, at en opgørelse for nylig viser, at ca. 7.000 det sidste år er gledet ind i det normale erhvervsliv. Jeg håber, at tallet vil stige yderligere.

Efter revalideringsloven kan der ydes tilskud til de beskyttede virksomheder. Disse arbejdspladser står åbne for invaliderede, der har så stort et handicap, at det ikke er muligt at uddanne eller optræne dem til normalt arbejde, men som dog under særligt tilrettelagte arbejdsforhold m. v. har en vis arbejdsevne i behold. Vi har i dag små

[Socialministeren.]

600 arbejdspladser af denne art, men behovet er langt fra dækket; vi mangler endnu godt 1.000 pladser. Jeg tillægger disse foranstaltninger meget stor betydning. Set fra et produktionsmæssigt synspunkt har det værdi, at man i en situation med mangel på arbejdskraft udnytter en sådan arbejdskraftreserve. Men navnlig ud fra menneskelige hensyn har det afgørende betydning for den enkelte, at han ikke er henvist til en uvirksom tilværelse, men får mulighed for ved egen arbejdsindsats ude blandt andre mennesker at supplere sin invalidepension eller anden offentlige understøttelse.

Inden for børne- og ungdomsforsorgen arbejder man nu med udformningen af for sorgen efter den nye lov, der trådte i kraft 1. april i år, og som navnlig har medført fornyelser af de kommunale børne- og ungdomsværns virksomhed. Der lægges i den nye lov øget vægt på udbygningen af den socialpædagogiske behandling med stærk understregning af familiemiljøets afgørende betydning for børnenes og de unges opvækst. Det er endnu for tidligt at sige noget afgørende om lovens virkninger i praksis, men jeg har bestemt indtryk af, at kommunerne energisk er gået i gang med at realisere lovens principper. Ikke mindst familievejledningen, der skal sættes ind med forebyggende, støttende vejledning til familierne, synes at have fået en god start. Der foreligger således andragender om anerkendelse af tilskudsberettigede ordninger fra kommuner, der omfatter henimod halvdelen af landets befolkning. Det er som venteligt i første omgang navnlig de større kommuner, der har kunnet etablere gode ordninger, men også en del landkommuner er dog kommet med eller arbejder med at finde en løsning ved at slå sig sammen om en udbygget ordning.

Det har været glædeligt at konstatere, at der nu er en klar tendens til nedgang i antallet af børn og unge, der anbringes uden for hjemmet i børne- og ungdomshjem. Den 1. oktober 1965 var der 7.700 børn og unge i sådanne hjem — det laveste tal siden begyndelsen af besættelsestiden. Denne tendens kan utvivlsomt i et vist omfang sættes i forbindelse med den øgede indsats for at hjælpe i familierne og for at anbringe børn i

familiepleje fremfor i institutioner samt med det forebyggende børne- og ungdomsarbejde.

Vi må stadig understøtte denne gode tendens; det må blot ikke medføre, at der ikke fortsat udfoldes bestræbelser for at forbedre for sorgen for dem, som børne- og ungdomshjemmene må tage sig af, herunder navnlig at muliggøre en intensiv behandling af dem, der har særlige vanskeligheder ved at tilpasse sig samfundet og de voksnes verden. Der må i planlægningen for fremtiden tages hensyn til et forventet stigende fødselstal og til længere skole- og uddannelsesetid, og der synes at være særlig grund til at være opmærksom på aldersgrupperne 13-15 år og deres problemer.

Vi må i den nærmeste tid navnlig koncentrere os om bygning af behandlingshjem. Det er da også 4 af disse hjem — 2 for børn og 2 for unge mænd — der vejer tungest blandt børne- og ungdomsforsorgens anlægsudgifter på det foreliggende finanslovsforslag. Men yderligere må der ske en fortsat sanering af de ydre rammer i mange af de ældre hjem, der ikke er egnede til moderne forsorg. Også hertil er der taget hensyn ved forslagets udarbejdelse.

Personalesituationen i børne- og ungdomshjemmene frembyder væsentlige problemer. Jeg skal ikke ved denne lejlighed gå nærmere ind derpå, men blot pege på, at man ikke kan forcere udviklingen mere end svarende til uddannelseskapaciteten. Børne- og ungdomshjemmene er altså, uanset en stagnerende eller vigende tendens i belægningen, inde i en brydningstid. Vi står da også over for at skulle ajourføre de pædagogiske og administrative bestemmelser for institutionernes ledelse og drift.

For børnehavernes vedkommende har vi på finanslovsforslaget budgetteret med op mod 3.000 nye pladser. 3.000 pladser årlig er det antal, som må anses for påkrævet, hvis man skal hale ind på de lange ventelister, der har hobet sig op. Der arbejdes på at opnå de fordele, der knytter sig til typebyggeri, men — som jeg tidligere har haft lejlighed til at redegøre for — er dette byggeri forbundet med begynder-vanskeligheder.

Også ungdomsklubberne er fortsat inde i en kraftig udvikling; det gælder både børne- og ungdomsforsorgens klubber og

[Socialministeren.]

klubberne efter ungdomsskoleloven. Klubbernes formål er ikke i første række at forebygge adfærdsvanskeligheder; deres opdragende og udviklende sigte går langt videre, men der er for mig ingen tvivl om, at klubberne har deres del af æren for, at ungdomskriminaliteten her i landet stadig er forholdsvis lav.

Den udbygning af den sociale forsyning, som finder sted i disse år, stiller os over for krav om øget personale. Vi kan dog ikke indskrænke os til blot at søge personalet udvidet. Skal lovgivningens målsætning kunne opfyldes, må der stilles betydelige krav til personalet. Derfor må der tillægges uddannelsen stor betydning.

Regeringen har på baggrund heraf fundet tiden inde til at tage uddannelsesproblemerne på hele det sociale område op til bred undersøgelse og drøftelse. Med henblik herpå er der nedsat en kommission, der skal søge at udfylde hullerne i den bestående ordening og få foretaget en rationel koordinering af de forskellige uddannelser.

Når vi opstiller statsbudgettet for et kommende finansår, ligger der heri uundgåeligt dels en afvejning af de forskellige udgiftsområders vægt over for hinanden, dels en vis planlægning af aktiviteten inden for de enkelte områder. Det er blevet mere og mere klart i de senere år, at vi må prøve at se længere frem, end vi hidtil har været vant til. Bl. a. derfor må regeringen lægge stor vægt på de langsigtede principielle overvejelser, der er i gang i socialreformkommissionen. Gennem dette arbejde skulle vi gerne nå frem til et fastere og mere helhedspræget grundlag for fremtidens socialpolitik med hensyn til forebyggelse, omsorg, intensiv behandling og revalidering.

Den første sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om smitsomme sygdomme hos husdyrene.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 66) findes i tidenden sp. 1748).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 126 stemmer.

Første næstformand (From): Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring i lov om forsyning af militære invalider og sådannede efterladte i de sønderjyske landsdele. (Opregulering af forsørgelserne).

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 3) findes i tidenden sp. 1750).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 127 stemmer.

Første næstformand (From): Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 71) findes i tidenden sp. 1751).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 127 stemmer.

Første næstformand (From): Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.